

..โอวาทธรรมหลวงปู่เปลี่ยน ปัญญาปทีโป เช้าวันอาทิตย์ที่ 29 มกราคม 2560..

..ขอเจริญพรคณะศรัทธาญาติโยม ผู้มีศรัทธาเลื่อมใสในการประพฤติปฏิบัติตนฝึกฝนอบรมตน ที่ต้องการความพ้นทุกข์ ทุกคนก็ไม่มีใครอยากทุกข์อยากมีแต่ความสุข แสวงหาวิถีการดำเนินชีวิตให้ถูกต้องตามทำนองครองธรรม ตามหลักพระพุทธศาสนาพระพุทธองค์สอนเอาไว้ว่า ตนแลเป็นที่พึ่งของตน จะพึ่งใครอีกแล้วเป็นที่พึ่งได้ ภาษาบาลีว่า อตตานิอัตตโนนาโถ ในข้อนี้ การที่เราส่งของมาทำบุญทำทานการกุศลตามกำลังของตนนั้น ก็แปลว่าไม่ได้ฝากคนอื่น การฝากของผู้อื่นไปทำบุญนั้น บางทีก็ไม่มั่นใจว่าคนที่รับฝากไปนั้น จะทำบุญให้เราไหม หรือไม่ทำเลย..ไม่แล้วใจ.. เหมือนเวลาเขาสอยมะม่วง บางทีมันก็หลุดหน้าหลุดหลังไม่ได้สักที มันไม่ได้มะม่วงง่ายๆ ก็เรียกว่าเหมือนฝากของมาทำบุญ เราอยู่ที่บ้านฝากอาหารการกินคนอื่นมา ก็ดี แต่ก็ไม่ว่าคนที่รับฝากมานั้นเอาใจใส่หรือไม่ หรือจะไปกินกลางทางหมดเสียแล้ว หรือจะไม่ถึงวัดเสียแล้วมัน มันสงสัยอย่างนั้น การฝากเงินมาทำบุญก็ดี ฝากมาทำบุญที่วัด มันจะเอาไปซื้อเหล้ากินกลางทางเสียแล้วหนอ จะถึงวัดหรือเปล่าหนอเงินนี้ มันก็จะคิดอย่างนี้ เรียกว่าไม่เต็มใจ บัดนี้ถ้าผู้รับฝากนั้นมาทำจริง เอาของมาทำบุญให้จริง อาหารก็เอามาถวายพระจริง ควรโทรศัพท์กลับไปบอกผู้ที่ฝากของมานั้นว่าได้ถวายพระไปเรียบร้อยแล้ว อาหารการกินก็ดีปัจจัยเงินทองก็ดี ได้บริจาคถวายทานไปให้เรียบร้อยแล้ว ผู้ฝากเขาจึงจะได้รับผลบุญนั้น ถ้าเวลาผ่านไป 5 วัน 6 วันแล้วยังไม่บอก ผู้ฝากก็ไม่แล้วใจ เหตุฉะนั้นจึงบอกว่าการฝากของคนอื่นมานั้นจึงไม่มั่นใจ บัดนี้ถ้าเป็นตัวของเรามาทำบุญเอง เหมือนกับคนที่มาวัดเอง ได้มาถวายเอง ได้มาประเคนเองก็เต็มใจเหมือนกับเราสาวเอาลูกมะม่วง หรือผลไม้ต่างๆ จากต้น ถ้าเอามือจับลูกมะม่วงให้แน่นแล้วดึงติดมือมา มันก็ขาดติดมือมาเลย เรียกว่าตนเองนี้ได้มาทำเองกับมือ ก็เหมือนกับการทำบุญ ก็จะทำให้เกิดความสะดวกสบายใจ แล้วใจ..

.. เหตุฉะนั้นการอาศัยคนอื่นแม้เป็นของฝากก็จะไม่สบายใจ เหตุฉะนั้นการทำไม่ดีไม่งามทำบาป คิดไม่ดี พระเจ้าพระสงฆ์ครูบาอาจารย์ท่านสอนให้ละให้ปล่อยให้อ่าง พุคอย่างง่ายๆ ให้เข้าใจง่ายๆ สมมุติว่าคนดื่มเหล้าเมาอยู่ทุกวัน อาจารย์ก็สอนให้หยุดดื่มเสียมันจะได้ไม่เมา บอกให้หยุดตั้งแต่วันนี้เสียมันจะได้ไม่เมาต่อไป ท่านบอกอย่างนี้ แต่ถ้าตัวเองไม่หยุด มันก็จะไปหยุดได้อย่างไร ก็ดื่มไปเรื่อยเมาไปเรื่อย ก็เลยเป็นธรรมดาอยู่อย่างนั้น ถ้าไม่เมาเหล้ามันก็เมาอย่างอื่นอยู่แล้วคนเรานี้ เพราะฉะนั้นคนเราต้องหยุดเอง ต้องละต้องปล่อยต้องวางเอง เรียกว่าตนแลเป็นที่พึ่งของตน บาปความชั่วอะไรต่างๆ ที่เราทำ มันก็เป็นหน้าที่ของเรา เราที่จะละปล่อยวางเอง อาจารย์ท่านก็เพียงแต่ชี้หนทางให้ หนทางเส้นนี้ก็จะไปบ้านนั้นเมืองนั้น ครั้นไปแล้วไปถึงสี่แยก จอดรถอยู่ตรงนั้นไปไม่ได้แล้วที่นี้ มีบ้านคนอยู่ใกล้ๆ ก็ไม่ถาม หลงทางยังคืนได้หลงใจนี้คืนยาก เหตุฉะนั้นถ้าเราถามคนอื่นว่า ถนนเส้นนี้แยกนี้จะไปบ้านนั้นเมืองนั้น จะไปถนนเส้นไหน ถ้าเขา

บอกเราก็ไปเส้นทางนั้นถูก หลงทางนี้อยู่ที่ปาก บางคนเตรียมอาหารมา จะมาถวายที่วัดเลยไปเชียงดาวนุ่น
ไม่รู้ว่าจะต่อธัญญะวิเวกนี้อยู่ที่ไหนหนอ กว่าจะรู้สึกตัวก็เลยไปไกลแล้ว เลยแม่แดงไปแล้ว เลยวกกลับมา พอ
มาถึงวัดมันก็เที่ยงสิบคืนนี้ พอเที่ยงแล้วพระก็ฉันกันไปหมดแล้ว ตัวเองก็เลยเอาอาหารมาเลี้ยงตัวเอง ก็เลย
ไม่ได้ถวายพระ นั่นแหละการหลงทาง

.. เหตุฉะนั้นเมื่อครูบาอาจารย์ท่านสอนเรื่องศีลธรรม เรื่องการละการปล่อยการวาง อะไรที่ไม่ดีไม่งามก็ต้อง
แก้ไขที่ตนเองปรับปรุงตนเอง อาจารย์ไม่ได้สัพพยยามถือไม้เส้เขียนหลังเขาไปด้วย อาจารย์สอนแล้วก็
ปล่อยให้ไปด้วยตนเอง ผู้ที่เข้าวัดก็เลยเชื่อมั่นในตนเอง เหตุฉะนั้นให้พากันตั้งใจ ทำคุณงามความดี พร้อม
เพียรเรียงหน้ากัน เพื่อให้เกิดคุณงามความดี บุญนี้ไม่ใช่จะทำมาก ให้ทำไปทีละน้อยๆ ไม่ให้ตนเองนั้น
เดือดร้อน เหมือนเขาฝากเงินในธนาคารนี้แหละ ฝากไปทีละน้อยๆ ต่อไปก็จะมีเงินหมื่นเงินแสนเงินล้าน ไป
ทำบุญมากๆ เสียทีเดียว จนเงินหมดตนเองก็ไม่มีเงินซื้อถ้วยชามจะทำอย่างไร มันก็เกิดทุกข์สิ ก็ต้องแบ่ง
เงินเป็นสี่ส่วน พระศาสนาที่ท่านสอนไว้ ส่วนหนึ่งเอาไว้เป็นทุน ส่วนหนึ่งเอาซื้ออยู่ซื้อกิน ซื้อนุ่งซื้อห่ม
ส่วนหนึ่งเวลาเจ็บป่วยเอาไว้ไปหาแพทย์หาหมอ อีกส่วนหนึ่งก็เอาไว้ทำบุญ เงินนั้นบาทหนึ่งมี 4 สติง เขาให้
เอาไว้ทำบุญแค่สี่สติงเท่านั้นแหละ สามสติงให้เก็บเอาไว้ จึงจะเป็นคนที่ใช้เงินได้ถูกต้องตามหลัก
พระพุทธศาสนา ไม่ให้เกิดความลำบากทุกข์ยากขึ้นแก่ตน การทำอะไรทุกอย่าง ให้ทำแต่พอดีมันถึงงดงาม
เหมือนเครื่องนุ่งเครื่องห่ม ที่เรานุ่งอยู่นี้แหละ ถ้านายช่างตัดเย็บดี ตัดได้สัดส่วนของร่างกาย ก็นุ่งห่มได้
สวยงามเรียบร้อย ลูกนุ่งก็สบาย ยืนเดินนั่งนอนนุ่งห่มแล้วก็สบาย แต่ถ้าเป็นนายช่างโหล เย็บวันหนึ่งได้โหล
หนึ่ง นุ่งก็ไม่ได้เลย มันดึงหน้าดึงหลัง พืดเกินไปมันก็อึดอัด การกินอาหารก็เหมือนกัน ถ้ากินมากเกินไปมัน
ก็อึดอัด ถ้ากินน้อยมันก็หิว ครั้นกินพอดีก็เลยอยู่สบาย การทำอะไรทุกสิ่งทุกอย่าง เหตุฉะนั้นท่านว่าทำอะไร
ทุกสิ่งทุกอย่าง อย่าทำให้มันเกินไป เกินไปแล้วมันจะทำให้เกิดทุกข์ ครั้นประหยัดเกินไป ตระหนี่เกินไปก็
ไม่ดี บุญก็ไม่ทำวัดก็ไม่เข้าพระเจ้าก็ไม่ไหว ผู้มีคุณธรรมก็ไม่กราบไหว้เคารพบูชา ไม่ปฏิบัติตามคำสอน มัน
ก็ไม่ดีชีวิตนี้

.. เหตุฉะนั้นจึงให้มีความพอดีพองาม ทุกสิ่งทุกอย่างนี้มันจึงจะสวยงาม สร้างบ้านสร้างช่อง ซื้อรถซื้อ
เรืออะไรต่างๆ มันก็ต้องให้พอดีมันจึงไม่ทุกข์ เรียกว่าคนพอดี คนพอดีมันสวยมันงาม ทางพระพุทธศาสนา
นี้ ท่านสอนให้ใช้เงินให้เหมาะให้สมกับรายได้รายจ่าย มีรายได้มาเท่าไร ก็อย่าไปจ่ายหมดจนคิดหนี้เขา
ต่อสู่ความลำบากไม่ได้ เข้าไปห้างสรรพสินค้า ไปแล้วกิเลสมันเข้าตา เห็นของมันก็อยากได้หมดทุกอย่าง แต่
เงินมันไม่มี กระเป๋ามันก็เลยคืน ซื้อของจนหมด กลับไปบ้านไม่เหลือเงินมันก็เกิดทุกข์ ฉะนั้นให้เบรค
เจ้าของเงินไว้ ให้นับหนึ่งถึงสิบจึงจะซื้อ เรียกว่าคนรู้จักประหยัดรู้จักพอประมาณ รู้จักความพอเหมาะพอสม

กับรายได้อาจจ่าย ครั้นประหยัดเกินไปแต่ก็มีเงินจริงๆ กินอาหารก็กินที่ไม่ดี เครื่องนุ่งห่มก็ใช้ของที่ไม่ดี บ้าน
ช่องอาศัยอยู่ก็ไม่ดี รถราที่นั่งที่ใช้อยู่ก็ไม่ดี ใช้แต่ของถูกๆหมด อย่างนั้นก็ไม่ได้เป็นชีวิตที่ตระหนี่เกินไป
ทางเหนือเรียกว่า..จี้จี้.. คนจี้จี้เวลาเราไปเยี่ยมบ้าน เวลาจะกินข้าวกินน้ำอยู่ในบ้าน ล้อมวงกินข้าวอยู่เพื่อน
ไปหากก็ไม่เรียกกินข้าว เรียกว่าคนตระหนี่ ไม่ยอมเรียกคนอื่น แม้คนอื่นนั้นเป็นเพื่อนก็ไม่ยอมเรียกให้กิน จะ
กินคนเดียวเป็นคนจี้ตระหนี่ คนตระหนี่ถึงขนาดนั้นก็มิใช่ เครื่องนุ่งห่มก็ใช้ของถูกๆ รถราที่ใช้ก็หลายสิบปี
ไม่ยอมเปลี่ยนรถใหม่ คนจี้จี้มีเงินเก็บไว้แล้ว พอเฒ่าแก่ล่วงลับดับไป ก็เลยไม่ได้ใช้เงินเลย บางคนก็ไม่ได้
แบ่งให้ลูกให้หลาน พอตายลงไปเขาก็ให้เงินอยู่ เอาเงินเหรียญนี้ให้ ให้เอาไว้อยู่ในปาก เอาไปไว้ซื้อสุ
หนทางไปสวรรค์ ถ้าไม่มีเงินจะไปสวรรค์ไม่ได้ ลูกหลานว่าอย่างนั้น คนที่เอาไปให้นั้นก็หลงอีก เอาเงินไปใส่
ให้เพื่อให้ไปสวรรค์

.. เหตุฉะนั้นเมื่อมีเงิน ก็ต้องให้รู้จักใช้รู้จักจ่าย ให้เหมาะสมกับฐานะของตนเองก็จะทำให้เรามี
ความสุข การทำความดีให้ตั้งไว้อย่างนั้น แต่นั่นต่อไปก็ให้พากันตั้งใจส่งคุณงามความดี เวลาได้รับพรจากพระเจ้า
พระสงฆ์ ก็ให้หยาดน้ำ ผู้ที่ไม่มีน้ำก็ให้หยาดจากใจ บุญคือความสุขใจ ส่งความสุขนี้ให้ ถ้าใครมีน้ำก็ใช้น้ำ
หยาด หยาดแทนน้ำใจ เวลาหยาดน้ำอย่าเอามือไปรองน้ำนะ เพราะมือเรานั้นมันสกปรก น้ำนั้นเป็นน้ำ
สะอาดเป็นน้ำใจ ก็รินให้มันลงไปตลอดเป็นสายไป ห้ามเอานิ้วมือไปรอง บางคน 3 คน 4 คนเอานิ้วมือไป
รอง มันก็เหมือนกับไปล้างมือเจ้าของเสียก่อน อย่างนั้นมันไม่ถูก เพราะมือเรานั้นมันจับทุกอย่าง บางทีก็จับ
ของสกปรก น้ำใจของเรานั้นมันใสสะอาด พร้อมทั้งจะแผ่เมตตาให้คนอื่นได้รับ ได้รับบุญจากเรา จิตตะ
วิญญานทั้งหลาย สัมภเวสี เขาก็จะมาคอยอนุโมทนา เขาก็จะได้รับผลบุญจากพวกเรา เมื่อเขาได้รับแล้วเขามี
ทุกข์เขาจะได้พ้นทุกข์ ถ้าเขามีสุขเขาก็จะสุขยิ่งขึ้นไป ตามเจตนาที่เราอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลนี้ไปให้..